
Rába György

HALOTT BARÁTOK KOSZORÚJA

Nemzedékemnek

És seregek már ahogy elsuhanak
kapkodhatok én utánuk hiába
karban csendülő nevetésünk
szemhunyorításunk ma pára
emlékszel-e rájuk reccsentedem
hamvába holt lelakatolva
emlékeztük avagy éppen
elsinkófálta holmi tolvaj
éveken át beidegződött
félmondataink titka elvész
nem neszel rá friss ismeretség
ki nem bogozza nyelvész

REPEDÉSEK AZ ÉPÜLETEN

Az épületen repedések
lyukak mint őserdő bozót
nyelték el a fölfedező
első boldog találkozó
s eszméssel labdázó baráti
csatangolásokat Budán
nyomtalanul magába falta
falánk folytonossághiány
hol a rés melyben elszivárgott
az az éjfélete menet
letört vonulásunk facsarta
már sokat látott szememet
csupa hasadék suvadás
és üreg csatornatorok
csak hörpölés csak szörcsögés
amit hétszámra hallhatok